



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 64/2020**  
**05.11.2020. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Златковић, адвокат из ..., против тужених 1. Основна школа „Ибрахим Келменди“ Прешево и 2. Општина Прешево, кога заступа Општинско правобранилаштво, Прешево, ради поништаја споразума о преузимању запосленог, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж1 27/18 од 05.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2020. године, донео је

**Р Е Ш Е Њ Е**

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж1 27/18 од 05.03.2019. године.

**О б р а з л о ж е њ е**

Првостепеним решењем Основног суда у Бујановцу П1 88/17 од 23.08.2017. године, у ставу првом изреке, одбачена је тужба којом је тражено да се поништи као незаконит Споразум о преузимању запосленог бр. .. од 24.09.2014. године, закључен између тужених, за запосленог ББ из ... и да се обавезе тужени првог реда да јавно огласи слободно радно место за професора ... језика и књижевности. У ставу другом изреке обавезан је тужилац да туженом првог реда накнади трошкове парничног поступка.

Решењем Вишег суда у Врању Гж1 27/18 од 05.03.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена одлука је потврђена.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да није дозвољена.

Према стању у спису, предмет тужбеног захтева је поништај споразума којим се треће лице преузима на рад код туженог првог реда, на радно место професор ... језика и књижевности, а које послове је тужилац обављао пре коришћења породичног одсуства 2014. године у положају запосленог на одређено време. Тужбу образлаже тврдњама да јој је повређено право на заснивање радног односа код туженог првог реда, коме је подносила захтев за закључење уговора о раду на неодређено време и који је био дужан да огласи конкурс за пријем у радни однос за наведено радно место на неодређено време. Нижестепени судови изводе закључак да је тужба поднета по истеку рока за заштиту права из радног односа, прописаног чланом 195. Закона о раду, па је са тог разлога одбачена, као неблаговремена.

Чланом 420. Закона о парничном поступку прописано је када се може изјавити ревизија против правноснажног решења. Изузев ситуација у којима је дозвољеност ревизија против појединих решења изричито предвиђена, важи правило да је ревизија против другостепеног решења дозвољена у споровима у којима би била дозвољена против правноснажне пресуде. Стога, као меродаван критеријум за дозвољеност ревизије против правноснажног решења узима се критеријум који је меродаван за правноснажну пресуду. При том, ревизија у овом радном спору није дозвољена по члану 441. Закона о парничном поступку, јер парница није поводом заснивања, постојања или престанка радног односа. Из изложеног произлази да је код утврђивања дозвољености ревизије против побијаног решења меродавна вредност предмета спора, сходно члану 403. став 3. Закона о парничном поступку.

По овој одредби, у имовинскоправним споровима, какву природу има предметни спор, цензус за изјављивање ревизије износи 40.000,00 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у предметном спору поднета је дана 07.05.2019. године, а вредност предмета спора у тужби није назначена, нити је суд за потребе утврђивања таксене основице утврдио ову вредност (у спису предмета не постоји опомена/налог/упозорење за плаћање било које судске таксе). Стога, може се закључити да вредност предмета спора није одређена, нити је одредива преко утврђене вредности судских такси.

Члан 28. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ бр. 28/94... 95/18) прописује да ако се по одредбама из чланова од 22. до 27. тог закона не може утврдити вредност предмета спора, као вредност се узима износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за решавање спора.

Наведена одредба закона се примењује у споровима у којима је вредност предмета спора, сходно висини тужбеног захтева, неодредива. Овај критеријум утврђивања вредности предмета спора прихвата и ревизијски суд приликом оцене дозвољености ревизије са аспекта прописаног цензуса. Следи да је вредност предмета спора у конкретном случају одредива и износи 15.000,00 динара, што на дан подношења тужбе према средњем курсу НБС износи 127,15 евра.

Имајући у виду да у овом спору из радног односа, који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа у смислу члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност побијеног дела пресуде не прелази ревизијски цензус, то изјављена ревизија није дозвољена.

Тужилац се у ревизији није позивао на члан 404. Закона о парничном поступку, нити је у садржини предлагао да се о његовој ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној (посебна ревизија).

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци овог решења.

**Председник већа - судија  
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић